

[Jes Schmidt.]

ikke noget. Der er ting, som skal have tid til at vokse, og dertil hører også det dansk-tyske naboskab. Det er sandelig i de sidste årtier vokset frem med en styrke, som vi især i grænselandet er glædeligt overrasket over. Det er den gode viljes naboskab.

Dette fornuftens og den gode viljes naboskab burde ikke forstyrres gennem afstemningsbeslutninger, som beror på ikke helt rigtige eller i hvert fald ubeviste påstande. Det har derfor været nødvendigt gennem denne debat også udadtil at lade forstå, at FN-votummet i denne sag ikke finder hele folketingets tilslutning eller bifald.

Litten Hansen (VS):

Nogle ordførere og partier gør et stort nummer ud af, at man ikke kan tillade sig at stemme for den meget omtalte våbenembargo-resolution, fordi der ikke er den fornødne dokumentation. Andre taler om, at Danmark ikke kunne tillade sig det af hensyn til vore store brødre i De europæiske Fællesskaber, og i regeringens stemmeforklaring tales der om uberettigede beskyldninger.

Hvis det er dokumentation, man vil have, så er vi mange, der er leveringsdygtige. Jeg har ligefrem stabler af dokumentation for den våbenhandel, der finder sted mellem den vestlige verden og Sydafrika. Visse personer og politiske retninger vil gerne afvise det som utilstrækkelig dokumentation. Men hvad forlanger man da af en sådan dokumentation? Vil I ligefrem se fragsedlerne med de respektive regeringers licensstempel, før man tror på, at de vestlige lande gennem alle årene har forsynet Sydafrika med våben og andet militært udstyr?

Der er tidligere her i dag blevet omtalt en publikation fra det internationale fredsforskningsinstitut i Stockholm, som hedder »Southern Africa – The escalation of a Conflict«, og jeg kan anbefale alle, der søger dokumentation for det militære samarbejde, at læse den, specielt side 124–149 samt bilag 1.

Efterhånden er det vistnok gået op for alle, selv de mest tungnemme, at Frankrig i øjeblikket er hovedeksportør af våben til Sydafrika – og i sådanne mængder, at de ikke engang gør forsøg på at skjule det. Sådant har det ikke altid været. Indtil våbenembargoen første gang blev vedtaget i FN i 1963, var det så ubetinget England, der var hovedleverandør. Men så fik

England for meget i klemme i forbindelse med blokaden mod Rhodesia og havde i det hele taget store problemer med at legitimere sig i forhold til sin hidtidige og svindende status som verdens største imperialistiske magt. Derfor trappede de langsomt våbeneksporten ned og overdrog dette hverv til Frankrig, som nu er storleverandør af våben til Sydafrika.

Det betød ganske vist ikke, at alle de andre holdt op med at forsyne Sydafrika med militært udstyr. Det gælder alle de omhandlede lande, Frankrig, England, Tyskland, USA, Japan og Israel. Men det begyndte at blive en lidt betænkelig og prekær affære, dette at handle med militært udstyr til Sydafrika, og så fik man det lyse indfald i stedet for at lade Sydafrika producere sine våben selv. I første omgang skete det på licens fra de forskellige lande – netop nøjagtig de samme lande, som her står under anklage – sådan at Sydafrika i dag faktisk kan producere alle håndvåben selv og også andet militært udstyr. Men disse meget omtalte lande var og er fortsat leveringsdygtige med hensyn til knowhow og eksperter, ligesom de fortsat leverer jetjagere, u-både, krigsskibe, elektronisk udstyr og nukleart materiale til Sydafrika.

»Ja men vi er da nødt til at tro på, hvad de siger, og de benægter jo«. Det er argumentet, vi får. Til disse argumenter vil jeg såmænd henvise til Weekend-Avisen, Berlingske Aftenavis den 19. november 1976, side 15, som bringer en meget informativ artikel under overskriften: »Sådan får Sydafrika våben«. Da man specielt har været hidsig i Tyskland, citerer jeg med formandens tilladelse følgende fra denne artikel:

»Blohmfabrikkerne fremstiller sine civile helikoptere Bo 105 på samlebånd – og de kan meget let gøres til den militære type Bo 115, der er bestemt for raketbevæbning. De kraftige Benz lastbiler er ikke omfattet af eksportforbuddet – og kan let forvandles til militære vogne.«

I den anledning vil jeg sige specielt til hr. Jes Schmidt: dette blev forleden dag indrømmet af den vesttyske regering, ligesom de indrømmede, at tyske våben, militært udstyr via tredjelande fandt vej til Sydafrika.

Om England skriver Eigil Steinmetz, at Sydafrika:

»... har fået en hel eskadrille på 16 britiske Buccanar taktiske bombe-fly og i hvert fald 4